

Юта Дайхсъл

Ейдриън Ибънс

Модел на Божия съд

Модел на Божия съд

Юта Дайхсъл
Ейдриън Ибънс

Януари 2017

Отпечатана в Австралия от
Maranatha Media
maranathamedia.com

Отпечатана от
Talking Rock Sabbath Chapel
1250 W. Price Creek Rd.
Talking Rock, Georgia 30175
706.692.8954
www.TRSC.today

В България издава:

За контакт:

dejandodo@abv.bg

adrian@maranathamedia.com

Повечето християни имат твърди идеи относно яростта и присъдите на Бога, относно Неговите посещения, Неговите отмъщения и Неговите наказания. Вярват, че те представят едно активно действие на Бога, който в определен момент загубва търпението Си, наказва и елиминира престъпниците на Своя закон, заповядвайки на святите Си ангели да нараняват, измъчват и убиват човешки същества, и, чрез използването на природните сили по един разрушителен начин, да постигат целта Му в унищожаването на отстъпилите.

От друга страна, на Елън Уайт била показана една друга картина:

*Беше ми показано, че **съдбите на Бога няма да дойдат върху тях директно от Господ, но по следния начин: Те поставят себе си отвъд Неговата защита. Той предупреждава, поправя, упреква и посочва единствения път към безопасност; и тогава, ако онези, които са били обекти на специалната Му грижа, продължат да следват собствения си курс на независимост от Божия Дух, след повторни предупреждения, ако изберат собствения си път, тогава Той не поръчва на ангелите Си да предотвратяват решителните атаки на Сатана срещу тях. Сатанинската сила е тази, която действа по море и суша, докарвайки бедствия и нещастия, и помита множества, за да си осигури плячката. Елън Уайт – Ръкопис 14 – с. 2-3, 1883 г. {Събития на последните дни, с. 242, Гл. 17 - Параграф 13}***

Ето още два цитата, които потвърждават този модел:

Неправедните са преминали границите на своето благодатно време; Божият Дух, на Когото постоянно са се съпротивявали, най-после е бил оттеглен от тях. Незакриляни повече от Божествената благодат, те са без защита пред лукавия. Великата борба – с. 614, Гл. 39 - Параграф 3

Сатана действа и чрез природните стихии, за да

прибере своята жетва от непригответени души. Изучавал е тайните на природната лаборатория и влага цялата си сила да владее, доколкото Бог позволява,... Бог е, Който закриля Своите творения, обгражда ги срещу злото и ги запазва от властта и силата на унищожителя. Но християнският свят е презрял закона на Йехова. Затова Господ ще осъществи обещанието Си: ще оттегли благословенията от земята и закрилящата грижа от тези, които се бунтуват срещу Неговия закон, и учат и принуждават и други да вършат същото.... {Великата борба, с. 589, Гл. 36 – Параграф 17}

Тук ни е представен един ясен модел на Божиите присъди. Ето последователността на този модел:

1. Бог предупреждава, поправя, упреква и посочва единствения път към безопасност
2. Хората следват собствения си курс, независим от Духа на Бога
3. Дори след повторни предупреждения, те избират собствения си път
4. Поставят себе си отвъд Неговата защита
5. Бог оттегля Своите благословения и защитната Си грижа
6. Духът на Бога е оттеглен
7. Бог не заповядва на ангелите си да пречат на решителните атаки на Сатана срещу тях
8. Сатанинската сила действа по море и суша, докарвайки бедствия и нещастия, и помита множества, за да си осигури плячката.

По начина по който Библията изразява това, с нашето човешко разбиране за яростта, отмъщението, наказанието

и съда, ние често изпитваме трудност при разпознаването на този модел на Божиите присъди. По-скоро виждаме един активен, разгневен Бог, който използва елементите и заповядва на ангелите Си да унищожават престъпниците. Затова е важно да се научим да прилагаме този модел към Божиите присъди, в противен случай получаваме една погрешна картина за характера на Бога.

За да изследваме този модел, нека размислим върху две реални събития: унищожаването на Ерусалим в 70 г. сл. Хр. и разпъването на Христос на кръста; тъй като и двете са свързани с последното унищожение на нечестивите.

*Имаше сълзи в очите на мнозина, когато насочих вниманието им към страданието и разпъването на Христос, и унищожаването на Ерусалим, **които символизираха последното унищожение на нечестивите.***
{Ривю енд Херълд, 1-ви юни 1, 1886 г., Параграф 18}

Можем ли да открием този модел на Божия съд, който бил показан на Елън Уайт? Можем ли да разпознаем последователността? В първата глава на книгата *Великата борба* имаме един вдъхновен доклад за това което се е случило по онова време, обясняващ първото от тези две събития.

Понеже тук не можем да цитираме цялата глава, ще е полезно, ако я прочетете за себе си. Ще цитираме само някои изречения, за да се види, че тя наистина се занимава с един Божи съд, и че са използвани всички онези понятия, които ни затрудняват при разбирането на това какво наистина се е случило.

*Часът на надежда и прощение скоро щеше да изтече; чашата на **дълго въздържания Божи гняв** бе почти препълнена; {Параграф 9}*

*Той видя **погубващия ангел с насочен срещу града меч**, бил толкова дълго обиталище на Йехова. {Па-*

параграф 10}

...Той предвкуси **първата капка от онази чаша на гняв**, която при последния съд трябваше да бъде изпита до дъно. {Параграф 12}

Аз задържах **ангела на справедливостта**, призовавах те към покаяние, но напразно. {Параграф 12}

...Христос съзря Ерусалим,... **приближаващ се бързо към отплащащите Божии наказания**. {Параграф 13}

Исус обяви на слушащите ученици **присъдите**, които щяха да се изсипят над отстъпилия Израил, и **специално отплатата, която той щеше да получи заради отхвърлянето и разпъването на Месия**. {Параграф 24}

Гневът се изля върху Ерусалим поради греховете му; упоритото му неверие го докара до неизбежната участ. {Параграф 25}

Почти четиридесет години, след като участта на Ерусалим бе обявена от самия Христос, Господ отлагаше **Своите присъди** над града и народа. {Параграф 29}

Евреите сами бяха изковали собствените си окови, сами бяха напълнили **чашата на отмъщението си**. {Параграф 46}

Никога не е било давано по-категорично свидетелство за **омразата на Бога към греха и за сигурното наказание, което ще постигне виновния**. {Параграф 47}

Пророчеството на Спасителя за **посещението на присъдите** над Ерусалим... {Параграф 48}

В тези изречения са споменати много добре познати понятия като „присъди на отплата“, „чаша на яростта“, „чаша на отмъщението“ и други. С тези понятия ние свързваме определени представи. Нека ги обобщим още веднъж:

- чашата на Божията дълго отлагана ярост
- унищожаваният ангел издигнал меч срещу града
- първата капка от чашата на яростта
- ангелът на справедливостта
- Божиите присъди на отплата
- присъдите
- отмъстителна отплата
- ярост заплашва Ерусалим
- чашата на отмъщението
- Божията омраза към греха и сигурното наказание, което ще врълети виновните
- посещението на присъдите

Няма съмнение, че унищожението на Ерусалим било Божия присъда. Това което искаме да знаем е, дали моделът, който бил показан на Елън Уайт, може да бъде приложен за това събитие? Ето отново този модел:

*Беше ми показано, че **съдбите на Бога няма да дойдат върху тях директно от Господ, но по следния начин: Те поставят себе си отвъд Неговата защита. Той предупреждава, поправя, упреква и посочва единствения път към безопасност; и тогава, ако онези, които са били обекти на специалната Му грижа, продължат да следват собствения си курс на независимост от Божия Дух, след повторни предупреждения, ако изберат собствения си път, тогава Той не поръчва на ангелите Си да предотвратяват решителните атаки на Сатана срещу тях. Сатанинската сила е тази, която действа по море и суша, докарвайки бедствия и нещастия, и помита множества, за да си осигури плячката. Елън Уайт – Ръкопис 14 – с. 2-3, 1883 г. {Събития на последните дни, с. 242, Гл. 17 - Параграф 13}***

От този модел вече развихме следната последователност от осем характеристики:

1. Бог предупреждава, поправя, упреква и посочва единствения път към безопасност
2. Хората следват собствения си курс, независим от Духа на Бога
3. Дори след повторни предупреждения, те избират собствения си път
4. Поставят себе си отвъд Неговата защита
5. Бог оттегля Своите благословения и защитната Си грижа
6. Духът на Бога е оттеглен
7. Бог не заповядва на ангелите си да пречат на решителните атаки на Сатана срещу тях
8. Сатанинската сила действа по море и суша, докарвайки бедствия и нещастия, и помита множества, за да си осигури плячката.

Можем ли да открием тази последователност и тези характеристики в събитията при унищожението на Ерусалим? Следният абзац, от първата глава на *Великата борба*, отговаря на този въпрос и ни дава една ясна картина. Поредното число на съответната характеристика от горния модел е дадено в скоби, за да е още по-ясно:

*Евреите сами бяха изковали собствените си окови, сами бяха напълнили чашата на отмъщението си. В пълното унищожение, сполетяло народа им, и във всичките бедствия, които ги следваха в разпиляването им, те само жънеха посятото от собствените си ръце. Пророкът казва: "Ти си погубил себе си, Израилю"; "защото си паднал чрез беззаконието си" (1, 2, 3) (Осия 13:9,14:1 - ЦП). **Страданията им се представят често***

пъти като наказание, сполетяло ги по заповед на право от Бога. Именно по такъв начин великият измамник се опитва да прикрива своето дело (8). Чрез упорито отхвърляне на Божествената любов и милост евреите бяха накарали Божията закрила да се отдръпне от тях (4, 5, 6, 7) и на Сатана бе позволено да ги владее според волята си (8). Страхотните жестокости, които се извършиха при разрушаването на Ерусалим, са една демонстрация на отмъстителната мощ на Сатана над поддаващите се на неговия контрол (7, 8). {Великата борба, с. 35, Параграф 46}

Не можем да оценим колко много дължим на Христос за мира и закрилата, на които се радваме. **Обуздаващата сила на Бога - тя е, която не допуска човечеството да премине напълно под управлението на Сатана (5, 6, 7, 8).** Непокорните и неблагодарните имат голяма причина да благодарят за Божията милост и дълготърпение, които **задържат жестоката, враждебна сила на злия (7, 8).** Но когато хората преминат границите на Божественото дълготърпение, ограничението се премахва (5, 6, 7). **Бог не застава пред грешника като ексекютор на присъдата за извършеното престъпление, но оставя отхвърлилите Неговата милост на самите себе си (5, 6, 7), за да пожънат това което са посели (2, 3, 4).** Всеки отхвърлен лъч светлина, всяко презряно или незачетено предупреждение, всяка страст, на която се отдава човек, всяко престъпване на Божия закон е семе, носещо сигурната си жетва (1, 2, 3, 4). **Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника и тогава той остава без каквато и да е сила, с която да владее злите страсти на душата си, и без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана (5, 6, 7, 8).** Разрушаването на Ерусалим е страшно и тържествено предупреждение към всички, играещи си с предложенията на Божествената благодат и противящи се на умоляванията на Божествената милост (1,

2, 3). Никога не е било давано по-категорично свидетелство за омразата на Бога към греха и за сигурното наказание, което ще постигне виновния. {Великата борба, с. 36, Параграф 47}

Това описание съответства във всички отношения на модела на Божиите присъди, така както те били показани на Елън Уайт от Исус. По този начин, понятията: присъди, ярост, отмъщение, наказание и т. н., в унищожението на Ерусалим, означават, че **Бог не застава като екзекутор спрямо грешника, но се отдръпва от него и повече не го защитава** от жестоката сила на злия.

Това е и значението на казаното от Исус в притчата за царя, който направил сватба за сина си: *Но когато царят чу за това, той се разгневи: и изпрати своите армии, и унищожил онези убийци, и изгори града им* - Матей 22:7.

Така еврейският народ подпечатва своето отхвърляне на Божественото милосърдие. Резултатът бе предсказан от Христос в притчата. Царят „изпрати войските си и погуби ония убийци, и изгори града им“. Произнесената присъда сполетя евреите чрез разрушението на Ерусалим и разпиляването на нацията. {Притчи Христови, с. 308, Гл. 24 - Параграф 6}

Изглежда ни странно, че Библията се изразява по един такъв начин. Но писанието е тълкувател на себе си и ни казва ясно какво в действителност е Божията ярост. Това е скриването на Божието лице.

С бликащ гняв скрих лицето Си от теб за миг, но с вечна благодат ще се смиля за теб, казва ГОСПОД, твоят Изкупител. {Исая 54:8}

Не скривай от мен лицето Си, не отхвърляй в гняв слугата Си! Ти си ми бил помощта; не ме напускай и не ме изоставяй, Боже, Спасителю мой! {Псалм 27:9}

И в онзи ден гневът Ми ще пламне против тях и аз ще ги оставя, и ще скрия лицето Си от тях; и ще бъдат погълнати и много злини и скърби ще ги постигнат. И в онзи ден народът ще каже: Не ме ли постигнаха тези злини, понеже моят Бог не е сред мен? {Второзаконие 31:17}

Не е ли това едно прекрасно съответствие с модела който изучаваме? Оттеглянето на Божия Дух и Неговата защита съответстват на скриването на лицето Му. Това със сигурност е един болезнен процес за Бога, който не намира удоволствие в смъртта на нечестивия (Ез. 18:23).

Накрая искам да посоча две неща, които Елън Уайт споменава в тази глава във връзка с унищожението на Ерусалим.

*Отблъскван постоянно, Божият Дух най-после се оттегля от грешника (5, 6) и тогава **той остава без каквато и да е сила, с която да владее злите страсти на душата си, и без никаква закрила от злобата и враждата на Сатана.** {Великата борба, с. 36, Параграф 47}*

Ето какво се случва, когато Бог се оттегли от нас:

1. Не остава никаква сила, която да може да контролира злите страсти на душата
2. Никаква защита от злобата и враждата на Сатана

Това е споменато отново на страница 36-та:

*Свидетелството на миналото - дългата поредица от смутове, конфликти и революции, всички битки, "валяни в кръв" (Исая 9:5) - какво са те в сравнение с ужасите на **онзи ден, когато обуздаващият Дух на Бога ще бъде напълно оттеглен от неправедните и няма повече да задържа избухването на човешките страсти и сатанинската ярост!** {Великата борба, с. 36, Гл. 1 – Параграф 48}*

Ето от какво трябва да се страхуваме:

1. Избухването на човешката страст
2. Избухването на сатанинската ярост

Духът на Бога ни защитава от първото.

Ангелите на Бога ни защитават от второто.

Разбирането на унищожението на Ерусалим е важно, защото то се отнася за процеса на Божиите присъди в цялата човешка история, и в края на света. Забележете как Духът на пророчеството говори за четири основни присъди в същия този контекст:

*Хората не могат безнаказано да отхвърлят милостивите предупреждения на Бога. Една вест бе изпратена от небето на земята по времето на Ной и спасението на земните жители зависеше от начина, по който те се отнесоха към нея. Понеже отхвърлиха предупреждението, **Божият Дух се оттегли** и жителите на земята загинаха във водите на потопа. По времето на Авраам милостта спря да умолява преспътните жители на Содом и всички освен Лот, съпругата му и двете му дъщери бяха погълнати от огъня, изпратен от небето. Така бе и в дните на Христос. **Божият Син заяви на невярващите евреи от това поколение: “Ето, вашият дом се оставя пуст”** (Матей 23:38). Поглеждайки назад към миналите дни, същата безпределна Сила заявява за онези, които “не приеха да обичат истината, за да се спасят. И затова Бог праща заблуда да действа между тях, за да повярват лъжа, та да бъдат осъдени всички, които не са повярвали истината, а са имали благоволение към неправдата” (2 Сол. 2:10-12). **Когато отхвърлят ученията на Неговото Слово, Бог оттегля Духа Си и ги оставя на измамите, които обичат.** {Великата борба, с. 431, Гл. 24, Параграф 21}*

Виждаме че присъдите на потопа, Содом и Гомор, унищожението на Ерусалим и края на света, всички следват този модел. Трябва да погледнем към един друг пример за този модел, за да се справим с въпроса за окончателното унищожаване на нечестивите. Понеже цялата човешка раса ще бъде възкресена отново в края на милениума, накрая нечестивите ще преживеят втората смърт. Всички присъди на Библията до края поставят хората в едно състояние на библейски сън. Както Исус казал за Лазар, че не е мъртъв, а че спи. Исус е единственият, който вече е преживявал окончателната присъда на нечестивите. Следователно ние трябва да изучаваме смъртта на кръста, за да разберем окончателната смърт на нечестивите. Исус поел цената на греха върху Себе Си и преживял заплатата на греха за нас.

Но Бог доказа Своята любов към нас в това, че когато бяхме още грешници, Христос умря за нас. Затова много повече сега, като сме оправдани чрез Неговата кръв, ще се спасим от гняв чрез Него. {Римл. 5:8-9}

Но Той беше прободен заради нашите престъпления, беше съсипан заради нашите беззакония; върху Него дойде наказанието, докарващо нашия мир, и с Неговите рани ние бяхме изцелени. {Ис. 53:5}

Нека проследим последователността на Христовата смърт, за да видим какво ще се случи с нечестивите в края на времето.

*На Христос като наш заместник и застъпник бе възложено нечестието ни. Той бе сметнат за престо̀пник, за да може да ни изкупи от присъдата на закона. **Вината на всеки Адамов потомък тежеше на сърцето Му.** Божият гняв против греха, страшното изявление на Неговото неодобрение към нечестието изпълваха душата на Божия Син с ужас. През целия Си живот Христос бе проповядвал на един паднал свят добрата вест за милостивата и опрощаваща любов*

на Отца. Спасение и за най-големия грешник - това бе Неговата тема. Но сега, когато носеше ужасната тежест на вината, Той не може да види милостивото лице на Отца. **Оттеглянето на Божественото присъствие от Спасителя в този час на агония прониза сърцето Му с такава мъка, която никога не може да бъде разбрана от хората. Тази агония бе толкова силна, че физическата болка бе трудно доловима.** {Копнежът на вековете, с. 753, Гл. 78 – Параграф 37}

Когато Духът на Бога се оттегля от грешника, няма утешител, който да го насърчи да уповава на Божията милост. Грешникът е оставен да срещне каталога с греховете си, без никакво усещане за надежда. Точно това усещане за греховност накарало Христос да извика:

А около деветия час Исус извика със силен глас и каза: Или, Или, лама савахтани? — тоест: Боже Мой, Боже Мой, защо си Ме оставил? {Мат. 27:46}

Христос се почувствал напълно изоставен и сам докато носел греховете ни върху себе си.

Сатана със страшните си изкушения разкъсваше сърцето на Исус. Спасителят не можеше да погледне зад портите на гроба. Надеждата не му разкриваше, че ще излезе от гроба като победител, нито пък, че жертвата Му ще бъде приета от Отца. **Той се побоя да не би грехът, който е така оскърбителен за Бога, да Го раздели завинаги от Него.** Христос изпитваше същата душевна мъка, която ще изпита и грешникът, когато милостта се оттегли и не ще има вече кой да пледира за провинената раса. Чувството за грях, довеждащо до гнева на Отца над Него като заместник на човека - това бе, което направи чашата, която Той пиеше, толкова горчива. И тя сломи сърцето на Божия Син. {Копнежът на вековете, с. 753, Гл. 78 – Параграф 38}

Усещането за грях било това, което докарва яростта на Отец върху нечестивите. Какво е яростта на Отец?

Докога, ГОСПОДИ? Ще се криеш ли навеки? Ще гори ли яростта Ти като огън? {Пс. 89:46}

Яростта на Отец е скриването на Божието лице.

Божие присъствие се криеше в гъстата тъмнина. Бог прави мрака Свое покривало, с което закрива славата Си от човешките очи. До кръста стояха Бог и Неговите свети ангели. Отец бе със Своя Син. Но присъствието Му не се разкри. Ако славата Му блеснеше от облака, всяко човешко същество, което я видеше, би било унищожено. Но в този страшен час Христос не трябваше да бъде утешен с присъствието на Своя Отец. Той сам изтърпка жлеба и никой от човешките синове не бе с Него. {Копнежът на вековете, с. 753, Гл. 78 - Параграф 40}

Отец присъствал при Сина Си в тъмнината, но вината за греха карала утехата на Отец да се отдръпне. Отец ще присъства при грешника, когато той умира, но той няма да осъзнае това, защото Духът на Бога ще е бил отблъснат. В горния текст забелязваме, че това скриване на лицето на Отец чрез отдръпването на Духа е като един изгарящ огън. Този изгарящ огън е описан и на друго място в Писанието.

Ето, Името на ГОСПОДА идва отдалеч; гневът Му гори и гъстият Му дим се издига; устните Му са пълни с ярост и езикът Му е като огън пояждащ. {Ис. 30:27}

Забележете как се казва, че името на ГОСПОД идва отдалеч. Името на Бога е характера на Бога. Когато себичният грешник погледне към съвършената и несебична любов на Бога, тя разкрива пълното нечестие на грешника и това му причинява невероятна болка, като при вглеждането в извънредно ярка светлина след като в продължение на много години сте били в гъста тъмнина.

Сега Христос още веднъж се явява пред Своите неприятелни. Високо над града, върху основа от блестящо злато се издига величествен престол. На него седи Божият Син, заобиколен от поданиците на царството Си. Човек не може да опише мощта и величието Му. Славата на вечния Баща обкръжава Сина. Блясъкът на присъствието Му изпълва Божия град и преминава отвъд портите, заливайки цялата земя със сиянието си. {Великата борба, с. 665, Гл. 42 – Параграф 8}

Най-великата слава на Отец и Сина е изявата на кръста, и в края на 1000 години цялата земя ще види тази слава. Нека прочетем внимателно, за да видим каква агония се създава в нечестивите докато гледат кръста:

Над престола се появява кръстът; сцените на изкушението и падането на Адам и следващите стъпки от великия план на изкуплението минават една след друга. Скромното рождение на Спасителя; първите години от живота Му, прекарани в простота и послушание; кръщението Му в Йордан; постът и изкушението в пустинята; публичната Му служба, която разкри на хората най-скъпите благословения на Небето; дните, изпълнени с дела на любов и милост; нощите на молитва и бдение в усамотението на планините; заговорите, изпълнени със завист, омраза и злоба като отплата за Неговите благодеяния; ужасната тайнствена агония в Гетсимания под смазващата тежест на греховете на целия свят; предателството, хвърлило Го в ръцете на жадната за кръв тълпа; страшните събития в онази нощ - смиреният Затворник, изоставен от най-любимите Си ученици, грубо влачен по улиците на Ерусалим; Божият Син, предаден сред ликуващи викове на Ана, призван на съд в палата на първосвещеника, в съдилището на Пилат, пред страхливия и жесток Ирод, подиграван, оскърбяван, измъчван и осъден на смърт - всичко това е представено живо и ясно. Пред треперещото множество се разкриват последните

сцени - търпеливият Страдалец, вървящ по пътя към Голгота; небесният Принц, увиснал на кръста; надутите свещеници и хулещата тълпа, осмиваща Неговата предсмъртна агония; свръхестествената тъмнина; разтърсването на земята, раздробените скали, отворените гробове, отбелязали момента, когато Изкупителят на света предаде живота Си.

Ужасната драма се явява точно такава, каквато е била. Сатана, неговите ангели и поданици нямат сила да отклонят очите си от картината на собствените си дела. Всеки участник в драмата си спомня своята роля. Ирод, който закла невинните дечица във Витлеем, за да погуби израилевия Цар; скверната Иродиада, на чиято душа тежи вината за кръвта на Йоан Кръстител; слабият, колеблив и действащ според времето и обстоятелствата Пилат; подигравачите се войници; свещениците, управниците и побеснялата тълпа, която викаше: "Кръвта Му да бъде на нас и на чадата ни!" - всички виждат огромната си вина. Напразно се опитват да се скрият от Божественото величие на Неговото лице, което по блясък надминава слънцето, а изкупените слагат короните си в нозете на Спасителя с възклицианието: "Той умря за мен!"

Сред множеството на изкупените са Христовите апостоли, храбрият Павел, пламенният Петър, любимият и любещ Йоан и верните им братя. Заедно с тях са и огромен брой мъченици, **а извън стените, където всичко е долно и нечисто, се намират онези, от които са били преследвани, затваряни и избивани. Там е Нерон - това чудовище на жестокостта и порока, наблюдаващ радостта и ликуването на онези, които някога е измъчвал и в най-страшната агония на които е намирал сатанинска наслада; там е и майка му, за да види резултатите от своето дело; да види как лошите черти на характера, предала на сина си, страсти-**

те, поощрявани и развивани чрез влиянието и примера ѝ, са дали плодовете си - престъпления, карали света да потръпва.

Там има папски свещеници и прелати, претендирали, че са Христови посланици, а в същото време си служили с клади, тъмници и мъченически колове, за да владеят съвестта на Божиите чада. Там са гордите папи, възвишавали се над Бога и възнамерявали да променят закона на Всевишния. Тези мними църковни отци имат да дават пред Бога сметка, от която биха искали да се освободят. Твърде късно виждат, че Вездесъщият ревнува за Своя закон и по никой начин няма да премахне вината. Сега узнават, че Христос уеднаквява интереса Си с този на Неговия страдащ народ; и разбират силата на собствените Му думи: “Понеже сте направили това на един от тия най-скромни мои братя, на Мене сте го направили” (Матей 25:40).

Нечестивите са събрани на подсъдимата скамейка пред Бога, обвинени в най-голямата измяна спрямо Небесното управление. Не могат да пледират в защита на своя случай; нямат извинение; и присъдата на вечната смърт се произнася над тях.

Сега на всички става ясно, че отплатата за греха не е благородна независимост и вечен живот, а робство, поквара и смърт. Виждат какво са изгубили чрез бунтовния си живот. Била е презряна далеч по-превъзходна и вечна тежина от слава; а колко желана им изглежда тя сега! “Всичко това - стене изгубената душа - бих могла да имам; но аз го отблъснах. О, странно безумие! Разменила съм мира, щастието и почитта за мъка, позор и отчаяние!” Всички виждат, че отстраняването им от небето е справедливо. Чрез живота си са заявили: “Не желаем този Исус да царува над нас!” {Великата борба, с. 668, Гл. 42 - Параграф 13-19}

Агонията която те преживяват е скриването на лицето на Отец при разкриването на кръста. Както кръстът бил разкрит на земята преди 2000 години, в края на милениума той отново ще бъде разкрит на всички обитатели на света, и Отец отново ще скрие лицето Си, а нечестивите ще преживеят това, което преживял Христос, когато кръстът бил разкрит за първи път. Агонията от огъня, който се вихрел в душата на Христос ще обземе и ще погълне нечестивите. Както казва Писанието:

*Връзките на смъртта ме обвиха, пороите на злото ме ужасиха. 5 Връзките на Шеол ме обвиха; примките на смъртта ме стигнаха. 6 В притеснението си призовах ГОСПОДА и извиках към своя Бог. От храма Си Той чу гласа ми и викът ми пред Него стигна в ушите Му. Тогава земята се поклати и потресе и основите на планините се разлюляха и поклатиха, защото Той се разгневи. **Дим се издигаше от ноздрите Му и огън от устата Му пояждаше, въглени се разпалиха от Него.** Той сведе и небесата и слезе и мрак беше под краката Му. {Пс. 18:4-9}*

Това е огънят, който слиза от небето и поглъща нечестивите. Както се казва в книгата 2^{po} Ездра (българ. 3^{то} Ездра) от Апокрифа:

А Моят Син ще изобличи нечестията, измислени от тия народи, които чрез злите си помисли са паднали в бурята и мъките, с които ще почнат да се мъчат, и ще изложи пред тях злите им мисли, и мъченията с които те ще започнат да се мъчат, които са подобни на огън; и Той без труд ще ги изстреби със закона, който е подобен на мен. {2 Ездра 13:37-38}

Това същото събитие е описано и в Откровение:

И те се разпростряха по цялата ширина на земята и обиколиха стана на светиите и възлюбения град; и огън падна (от Бога) от небето и ги погъл-

на. {Откр. 20:9}

Друго доказателство, че този изгарящ огън идва от сърцето се разкрива в пророчеството за Сатана:

Ти оскверни светилищата си чрез многото си беззакония, чрез несправедната си търговия; затова извадих отсред теб огън, който те пояде, и те обърнах на пепел по земята пред очите на всички, които те гледат. {Ез. 28:18}

Това е точно каквото се случва с Христос – отсред Него излязъл огън, съкрушавайки сърцето Му и Той умрял. Всички които отхвърлят Христос ще бъдат съдени както те са съдели Него. Един огън излиза от сърцата им и мъчението на умовете им ги унищожава.

Моделът на Христовата смърт на кръста е точният модел за това как в края ще бъдат унищожени нечестивите. По този начин, в светлината на кръста откриваме истината за Божиите присъди:

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, струяща от Голгота, Божиите качества, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни. Виждат се милост, нежност и бащинска любов, смесени със святост, справедливост и мощ. Чрез славата на Божия престол, велик и превъзвишен, ние виждаме характера Му в милостивите откровения и разбираме, както никога преди това, значението на скъпото име Татко наш.“ {Великата борба, с. 652, Гл. 40 – Параграф 42}

Кръстът носи вечна радост на изкупените, но на нечестивите донася срам и унищожение. Бог не е наш враг. Бог е наш спасител и защитник. Всеки добър и съвършен дар идва от Него - от Отца на светлините. Колко благодарни трябва да бъдем за Неговата грижа и защита.

Искам да завърша със следния цитат:

Страшно е състоянието на съпротивляващите се на Божественото влияние и отдаващите се на изкушенията на Сатана, докато Бог ги остави на контрола на злите духове. Но следващите Христос са винаги в безопасност под Неговата бдяща защита. Ангели, превъзхождащи по сила Сатана, биват изпращани от Небето, за да ги закрилят. Нечестивият не може да пробие поставената от Бога стража около Неговия народ. {Великата борба, с. 517, Гл. 31 – Параграф 18}

Други книги от тази поредица – достъпни на
maranathamedia.bg

Предпотопният кръст на Христос

Тайната на кръста обяснява всички други тайни. В светлината, която струи от Голгота, атрибутите на Бога, които са ни изпълвали със страх и ужас, изглеждат красиви и привлекателни. Милост, нежност и бащинска любов се виждат примесени със святост, справедливост и сила. Докато наблюдаваме величието на трона Му, висок и издигнат, виждаме Неговия характер в своите благодатни проявления, и както никога пред това, осъзнаваме значимостта на тази скъпа титла: „Татко наш.“ Великата борба - с. 652 / бълг. Гл. 40 Освобождението на Божия народ Параграф 43

Змията разкрита при завладяването на Ханаан

Как примиряваме масовото заклание на народи с меча на Израил с думите на Христос?

„...защото всички, които вадят нож, от нож ще загинат.“?

Не само мъже, но и жени и деца: „И превзехме всичките му градове по това време, и унищожихме напълно мъжете, жените и малките от всеки град; никого не оставихме.“ (Вт. 2:34)

Божият странен акт

Защото ГОСПОД ще стане както на хълма Ферасим, ще се разгневи както в долината Гаваон, за да направи делото Си, чудното Си дело, и да извърши работата Си, удивителната Си работа. Ис. 28:21

Какво е това странно дело, което Бог върши? Мнозина казват, че това е един нехарактерен акт на Бога, който очиства вселената от грях. Дали Бог някога излиза извън характера Си? Кой е Богът на който се покланяте. Дали Той е автор на живота, любовта и свободата, или комбинация от автор на живота и автор на смъртта? Дали Божията милост и справедливост са две противоположни страни в Неговото естество, или справедливостта е израз на милостта Му?

Модел на Божия съд

Повечето християни имат твърди идеи относно яростта и присъдите на Бога, относно Неговите посещения, Неговите отмъщения и Неговите наказания. Вярват, че те представят едно активно действие на Бога, Който в определен момент загубва търпението Си, наказва и елиминира престъпниците на закона Му, заповядвайки на святите Си ангели да нараняват, измъчват и убиват човешки същества, и, чрез използването на природните сили по един разрушителен начин, да постигат целта Му в унищожаването на отстъпилите. Но как хората достигат до това заключение?

Чрез историите за кръста на Христос и унищожението на Ерусалим откриваме един модел, както за Божиите присъди, така и за окончателното унищожение на нечестивите.

1. Бог предупреждава, поправя, упреква и посочва единствения път към безопасност
2. Хората следват собствения си курс, независим от Духа на Бога
3. Дори след повторни предупреждения, те избират собствения си път
4. Поставят себе си отвъд Неговата защита
5. Бог оттегля Своите благословения и защитната Си грижа
6. Духът на Бога е оттеглен
7. Бог не заповядва на ангелите си да пречат на решителните атаки на Сатана срещу тях
8. Сатанинската сила действа по море и суша, докарвайки бедствия и нещастия, и помита множества, за да си осигури плячката.